

დანიელის წიგნი — ას ორმოცდამეათე ნომერი

ეზეკიელის 37-ე თავის განმარტება და მისი აქტუალურობა უკანასკნელ დღეებთან მიმართებით

Jeff Pippenger

2024-03-21

მას შემდეგ, რაც ეზეკიელი აღწერს ორ ერადმყოფთა ერთ ერად ქცევის პროცესს, იგი შემდეგ მიუთითებს, რომ ერს იმეფებს მეფე დავითი, და რომ იგი შევა მათთან აღთქმაში და რომ მისი კარავი მათთან იქნება.

არც თავიანთი კერპებით შეიბილწებიან კვლავ, არც თავიანთი სიბილწეებით, არც თავიანთი რომელიმე დანაშაულით; არამედ ვისხნი მათ მათი ყველა სამკვიდრებლიდან, სადაც შესცოდეს, და განვწმედ მათ; და ისინი იქნებიან ჩემი ერი, და მე ვიქნები მათი ღმერთი. და დავითი, ჩემი მორჩილი, იქნება მათი მეფე; და ყველას ერთი მწყემსი ეყოლება; და ივლიან ჩემს სამართლებში, დაიცავენ ჩემს წესებს და აღასრულებენ მათ. და დასახლდებიან იმ ქვეყანაში, რომელიც მივეცი იაკობს, ჩემს მორჩილს, სადაც თქვენი მამები ცხოვრობდნენ; და იცხოვრებენ იქ ისინი, მათი ძეები და მათი ძეთა ძეები უკუნისამდე; და დავითი, ჩემი მორჩილი, იქნება მათი მთავარი უკუნისამდე. და მათთან მშვიდობის აღთქმას დავდებ; ეს იქნება მათთან საუკუნო აღთქმა; და დავამკვიდრებ მათ, გავამრავლებ მათ და ჩემს საწმიდარს დავდგამ მათ შორის უკუნისამდე. ჩემი სავანეც მათთან იქნება; და მე ვიქნები მათი ღმერთი, და ისინი იქნებიან ჩემი ერი. და წარმართნი შეიცნობენ, რომ მე, უფალი, განვწმედ ისრაელს, როცა ჩემი საწმიდარი მათ შორის იქნება უკუნისამდე. ეზეკიელი 37:23–28.

ეზეკიელის ოცდამეშვიდე თავი გვამღერებს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის მეტად დაწვრილებით წარმოდგენას. ორი კვერთხი, რომლებიც ერთ ერად უნდა იქცნენ, როდესაც ღვთაებრივი შეერთდება ადამიანურს, და მათზე ერთი მეფე იქნება. ეს ერთი ერი არის ღმერთის უკანასკნელი დღეების ეკლესია, რომელიც არის ას ორმოცდაოთხი ათასი. ეს ორი კვერთხი ისრაელის ჩრდილოეთისა და სამხრეთის სამეფოთა განბნევის ორი პერიოდია. ეს ორი კვერთხი არიან ისინი, ვისაც პავლე „სხეულად“ განსაზღვრავს, როდესაც იგი ქრისტესაც ამ სხეულის „თავად“ განსაზღვრავს. ეზეკიელი პავლეს „თავს“ განსაზღვრავს როგორც „მეფე დავითს“, ხოლო „სხეულს“ — როგორც „ერთ ერს“.

1856 წელს ადვენტიზმს მიცემულ უწყებაში, როგორც ეს წარმოდგენილია ჰაირამ ედსონის 1856 წლის დაუმთავრებელ სერიაში „შვიდი ჟამის“ შესახებ, ედსონი ესაიას მეშვიდე თავის სამოცდახუთწლიანი წინასწარმეტყველების მიმართ მიუთითებს, როგორც ბიბლიურ საორიენტაციო წერტილზე „შვიდი ჟამის“ ორივე პერიოდის საწყისი წერტილებისთვის. სამოცდახუთწლიანი დროითი წინასწარმეტყველება მოთავსებულია იდუმალ კონტექსტში, მსგავსად გამოცხადების წიგნის იმ მონაკვეთებისა, სადაც ნათქვამია: „ვისაც ყური აქვს, ისმინოს.“ თუ გაქვთ თვალები, რომელთაც ძალუბთ დანახვა, და ყურები, რომელთაც ძალუბთ გაგება, ამ მონაკვეთში

რალაც უაღრესად საოცარია.

ვინაიდან სირიის თავი არის დამასკო, და დამასკოს თავი — რეცინი; და სამოცდახუთი წლის განმავლობაში ეფრემი შეიმუხრება, ისე რომ აღარ იყოს ერი. და ეფრემის თავი არის სამარია, და სამარიის თავი — რემალიას ძე. თუ არ ირწმუნებთ, უეჭველად ვერ განმტკიცდებით. ესაია 7:8, 9.

სამოცდახუთწლიანი წინასწარმეტყველება ძვ. წ. 742 წელს დაიწყო, და იმ სამოცდახუთი წლის ფარგლებში, ცხრამეტი წლის შემდეგ, ძვ. წ. 723 წელს, ისრაელის ჩრდილოეთის სამეფო ასურეთმა მონობაში წაიყვანა; ხოლო როდესაც ეს წლები დასრულდა ძვ. წ. 677 წელს, მანასე ბაბილონმა ტყვედ წაიყვანა. ეს სამოცდახუთი წელი ასევე წარმოდგენილი იყო იმ ორი ერის გაფანტვათა დასასრულის აღსრულებებში, რომლებიც ეზეკიელის თხრობაში ერთ კვერთხად უნდა ქცულიყვნენ. მათ, შესაბამისად, აღნიშნეს 1798, 1844 და 1863 წლები. იმ მუხლებში, რომლებიც 1863 წელს უარყოფილ უწყებას განსაზღვრავს, მოცემულია განსაკუთრებული წინასწარმეტყველური გამოცხადება, რომელშიც თავად ეს წინასწარმეტყველებაა ჩამოყალიბებული.

ეს არის გამოცხადება იმისა, რომ ერის „თავი“ მისი დედაქალაქია, ხოლო დედაქალაქის „თავი“ — მეფე. იგი ამ გამოცხადებას ორ მოწმეს უყენებს და შემდეგ მთელ წინასწარმეტყველებასა და გამოცხადებას ასრულებს ამ იგავით: „თუ არ ირწმუნებთ, რასაკვირველია, ვერ განმტკიცდებით.“ თუ არ ირწმუნებთ, რომ მეფე არის თავი და რომ თავი არის დედაქალაქი, მაშინ ვერ განმტკიცდებით.

ეზეკიელის ერი, რომელიც ჩრდილოეთისა და სამხრეთის სამეფოთა ორი ჯოხის შეერთებით წარმოიქმნება, უნდა ჰყოლოდა მეფე, რომელიც არის თავი, რომელიც არის ერის დედაქალაქი. ეზეკიელის მთელი ეს მონაკვეთი საუბრობს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის წინასწარმეტყველურ მახასიათებლებზე, რაც წარმოადგენს ღვთაებრიობისა და ადამიანობის შეერთებას მესამე ვაების ისლამის მეშვიდე საყვირის ხმის ჟღერის პერიოდში.

მეშვიდე საყვირის ხმიანობის დღეები, გამოცხადების მეათე თავში, დაიწყო მაშინ, როცა უნდა ყოფილიყო „დრო აღარ“, რაც იყო 1844 წლის 22 ოქტომბერი, როდესაც მოვიდა მესამე ანგელოზი. იმ დროს იოანემ განიცადა იმ თარიღის სიმწარე, და მას იქვე და მაშინვე ეთქვა, გაეზომა ტაძარი, მაგრამ დაეტოვებინა სიწმინდისა და მხედრობის გათელვის ათას ორას სამოცი წლის ისტორია, რადგან ის პერიოდი წარმართებს მიეცა.

და ანგელოზმა, რომელიც ვიხილე, ზღვაზე და მიწაზე მდგომმა, თავისი ხელი ცისკენ აღაპყრო, და დაიფიცა მის მიერ, რომელიც ცოცხლობს უკუნიითი უკუნისამდე, რომელმაც შექმნა ცა და ყოველივე, რაც მასშია, მიწა და ყოველივე, რაც მასშია, ზღვა და ყოველივე, რაც მასშია, რომ ჟამი აღარ იქნება; არამედ მეშვიდე ანგელოზის ხმის დღეებში, როცა იგი საყვირის ახმოვანებას დაიწყებს, აღსრულდება ღვთის საიდუმლო, როგორც აუწყა მან თავის მსახურებს, წინასწარმეტყველებს. და ხმა, რომელიც მოვისმინე ზეციდან, კვლავ მომმართა და მითხრა: წადი, აილე გაშლილი მცირე წიგნი იმ ანგელოზის ხელიდან, რომელიც

ზღვაზე და მიწაზე დგას.

და მივედი ანგელოზთან და ვუთხარი მას: მომეცი ის მცირე წიგნი. ხოლო მან მითხრა მე: აილე და შეჰამე იგი; და მუცელს გაგიმწარებს, მაგრამ შენს პირში თაფლივით ტკბილი იქნება. და ავილე მცირე წიგნი ანგელოზის ხელიდან და შევჰამე იგი; და იყო ჩემს პირში თაფლივით ტკბილი; და როგორც კი შევჰამე იგი, მუცელი გამიმწარდა. და მითხრა მე: კვლავ უნდა იწინასწარმეტყველო მრავალ ხალხთა, და ერთა, და ენათა, და მეფეთა წინაშე. და მომეცა მე ლერწამი, კვერთხის მსგავსი; და ანგელოზი იდგა და ამბობდა: აღდეგ და გაზომე ტაძარი ღმრთისა, და სამსხვერპლო, და მასში თაყვანისმცემელნი. ხოლო გარეთა ეზო, რომელიც ტაძრის გარეთაა, დატოვე და ნუ გაზომავ მას, რადგან იგი წარმართებს მიეცა; და წმიდა ქალაქს ფეხქვეშ გათელავენ ორმოცდაორ თვეს. გამოცხადება 10:5–11:2.

ტაძარი, რომლის გაზომვაც იოანეს უნდა მოეხდინა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, იყო ტაძარი, რომელშიც „თაყვანისმცემელნი“ იყვნენ. ეზო უნდა დატოვებულიყო გამოთვლიდან. ტაძარი, რომელსაც აქვს სამსხვერპლო და რომელშიც ასევე არიან თაყვანისმცემელნი, არის ზეციური საწმიდარის წმიდა ადგილი. ეზოში იყო სამსხვერპლო, მაგრამ ის უნდა დატოვებულიყო გამოთვლიდან; ამიტომ, ღვთის საწმიდარში დარჩენილი ერთადერთი სხვა სამსხვერპლო არის საკმევლის სამსხვერპლო, რომელიც წმიდა ადგილას მდებარეობს. მესამე ანგელოზის მოსვლისას 1844 წელს, რაც განასახიერებდა მესამე ანგელოზის მოსვლას დაბეჭდვის დროის დასაწყისში 2001 წლის 11 სექტემბერს, ტაძარი შედგებოდა მხოლოდ ორი განყოფილებისაგან.

წმიდა ადგილი იყო ეკლესიის სიმბოლო, რომელსაც პავლე სხეულად განსაზღვრავს, ხოლო უწმიდესი ადგილი იყო სხეულის თავის სიმბოლო. წმიდა ადგილი კაცობრიობის სიმბოლოა, ხოლო უწმიდესი ადგილი — ღვთაებრიობის სიმბოლო. სამსხვერპლო და სამსხვერპლოდან აღმავალი კვამლი, რომელიც მაღლდებოდა და უწმიდეს ადგილას შედიოდა, აღნიშნავს იმ წერტილს, სადაც კაცობრიობა ღვთაებრიობას უკავშირდებოდა. კაცობრიობას უწმიდეს ადგილას შესვლა მხოლოდ რწმენით შეუძლია, მაგრამ მორწმუნეთა გამოცდილება წმიდა ადგილშია განთავსებული.

იქ მათ უნდა ჰქონ ღმერთის სიტყვა, როგორც ეს წარმოდგენილია საწინაშეო პურთა მაგიდაზე დადებული პურებით. იქ მათ უნდა ანათონ თავიანთი ნათელი კაცთა წინაშე და ადიდონ თავიანთი ზეციერი მამა, როგორც ეს წარმოდგენილია შვიდტოტიანი სასანთლით, რომელიც, როგორც ჩვენთვის ცნობილია, ეკლესიას წარმოადგენს. იქ მათ უნდა შეერთდნენ ღვთაებრივთან, როდესაც მათი ლოცვები ქრისტეს დამსახურებებთან ერთად აღევლინება თვით ღვთიური თანდასწრების წინაშე.

1798 წლიდან 1844 წლამდე ტაძრის მშენებელმა აღადგინა ადამიანურობის ტაძარი, რომლის შეერთებაც მას თავისი ღვთაებრიობის ტაძართან ჰქონდა განზრახული, მაგრამ ადამიანურობა აჯანყდა. 2001 წლიდან იგი კვლავ აღადგენს ადამიანურობის ტაძარს, რომელიც წარმოდგენილია როგორც ას ორმოცდაოთხი ათასი. ეზეკიელის მიხედვით, „მეფე დავითი“ უნდა მეფობდეს ერზე, რომელიც გარდაიქმნება მკვდარი,

გამომშრალი ლაოდისკიური ძვლების ველიდან იმ ძლიერ ლაშქრად, რომელიც აღმართული იქნება დროდადრო მოსალოდნელი საკვირაო კანონის ჟამს, როგორც დროშა.

იუდას სამხრეთ სამეფო იყო ადგილი, სადაც იერუსალიმის დედაქალაქი მდებარეობდა, და ერი, მეფე და დედაქალაქი „თავს“ განასახიერებენ. ჭეშმარიტად, თუ ირწმუნებთ, განმტკიცდებით. ჩრდილოეთისა და სამხრეთის სამეფოთა ურთიერთმიმართებაში იუდა იყო „თავი“; იქ მდებარეობდა დედაქალაქი, და ეს არის ქალაქი, რომელიც უფალმა აირჩია, რათა იქ დაემკვიდრებინა თავისი სახელი. ჩრდილოეთის სამეფო კი „სხეული“ იყო. სოლომონის განდგომილების გამო უფალმა სოლომონის წინააღმდეგ მოწინააღმდეგენი აღადგინა. ერთ-ერთი ამ მოწინააღმდეგეთაგანი იყო იერობოამი, რომელიც ისრაელის გაყოფილი ჩრდილოეთის სამეფოს პირველი მეფე გახდა.

და ნებატის მემ იერობოამმა, ცერედელი ეფრათელმა, სოლომონის მსახურმა, რომლის დედას ერქვა ცერუა, ქვრივ ქალს, აღიმართა ხელი მეფის წინააღმდეგ. და ეს იყო მიზეზი, რის გამოც მან ხელი აღიმართა მეფის წინააღმდეგ: სოლომონმა ააშენა მილო და გაამაგრა თავისი მამის, დავითის, ქალაქის დარღვეული ადგილები. და კაცი იერობოამი იყო ძლიერი და მამაცი; და სოლომონმა, დაინახა რა, რომ ეს ახალგაზრდა კაცი ბეჯითი იყო, დაადგინა იგი იოსების სახლის მთელ სამუშაოზე ზედამხედველად. და მოხდა იმ ჟამს, როდესაც იერობოამი გამოვიდა იერუსალიმიდან, რომ გზაზე შეხვდა მას წინასწარმეტყველი ახია შილონელი; და მას ახალი სამოსელი ემოსა; და ორივენი მარტო იყვნენ ველზე. და ახიამ ხელი ჩაავლო ახალ სამოსელს, რომელიც მას ეცვა, და თორმეტ ნაწილად დახია იგი. და უთხრა იერობოამს: აილე შენთვის ათი ნაწილი, რადგან ასე ამბობს უფალი, ისრაელის ღმერთი: აჰა, მე გამოვგლეჯ სამეფოს სოლომონის ხელიდან და მოგცემ შენ ათ ტომს: (ხოლო ერთი ტომი მას დარჩება ჩემი მსახურის, დავითის, გულისთვის და იერუსალიმის გულისთვის, იმ ქალაქისა, რომელიც მე ამოვირჩიე ისრაელის ყველა ტომიდან:)

რადგან მათ მიმატოვეს მე და თაყვანი სცეს აშოთორეთს, ციდონელთა ქალღმერთს, ქემოშს, მოაბელთა ღმერთს, და მილქომს, ყამონის ძეთა ღმერთს, და არ იარეს ჩემს გზებზე, რათა ექმნათ ის, რაც სწორია ჩემს თვალში, და დაეცვათ ჩემი წესდებანი და ჩემი სამართალნი, როგორც დავითმა, მისმა მამამ. მაგრამ მე არ წავართმევ მთელ სამეფოს მისი ხელიდან; არამედ მთავრად დავადგენ მას მისი სიცოცხლის ყველა დღეს დავითის, ჩემი მსახურის გულისთვის, რომელიც მე ავირჩიე, რადგან მან დაიცვა ჩემი მცნებანი და ჩემი წესდებანი. არამედ მის ძეს წავართმევ სამეფოს და მოგცემ შენ, ათ ტომსაც კი. და მის ძეს მივცემ ერთ ტომს, რათა დავითს, ჩემს მსახურს, ჰქონდეს სანთელი მუდამ ჩემს წინაშე იერუსალიმში, ქალაქში, რომელიც მე ავირჩიე ჩემთვის, რათა იქ დამედო ჩემი სახელი. 1 მეფეთა 11:26–36.

ერი, რომელიც შეიქმნა მაშინ, როცა ეზეკიელმა ორი ჯოხი გააერთიანა, უნდა ჰყოლოდა „დავითი“ მეფედ; ხოლო დავითი იერუსალიმიდან მეფობდა, იმ დედაქალაქიდან, სადაც ღმერთმა აირჩია თავისი სახელის დამკვიდრება. ათი ჩრდილოეთის ტომი სხეულის სიმბოლო იყო, ხოლო იერუსალიმი — თავისა. მენაშეს ცოდვათა გამო იუდა

ძვ. წ. 677 წელს ტყვედ იქნა წაყვანილი ბაბილონში, რითაც დაიწყო „შვიდი ჟამის“ გაფანტვა სამხრეთის სამეფოს წინააღმდეგ. იმ დროს უფალმა იერუსალიმი უარყო.

მიუხედავად ამისა, უფალი არ განრიდა თავისი დიდი რისხვის მძვინვარებას, რომლითაც მისი რისხვა აღიგზნო იუდას წინააღმდეგ, მანასეს მიერ მისდა მიმართ ჩადენილი ყველა გამაღიზიანებელი საქმის გამო. და თქვა უფალმა: იუდასაც მოვიშორებ ჩემი სახის წინაშედან, როგორც ისრაელი მოვიშორე, და უარვყოფ ამ ქალაქს, იერუსალიმს, რომელიც ამოვირჩიე, და სახლს, რომლის შესახებაც ვთქვი: იქ იქნება ჩემი სახელი. 4 მეფეთა 23:26, 27.

ეს იყო იერუსალიმში მდებარე „სახლი“, სადაც მან აირჩია თავისი სახელის დამკვიდრება; და ქალაქიც და სახლიც იქნენ უარყოფილნი, მაგრამ ზაქარიას მიერ მოცემულ იქნა აღთქმა, რომ უფალი კვლავ აირჩევდა იერუსალიმს.

მაშინ უფლის ანგელოზმა მიუგო და თქვა: უფალო ცაბაოთ, როდემდის არ შეიწყალებ იერუსალიმს და იუდას ქალაქებს, რომელთაც რისხვით უყურებ ამ სამოცდაათი წლის განმავლობაში? და უფალმა კეთილი სიტყვებითა და სანუგეშო სიტყვებით უპასუხა ანგელოზს, რომელიც მელაპარაკებოდა. მაშინ ანგელოზმა, რომელიც მესაუბრებოდა, მითხრა: ქადაგე და თქვი: ასე ამბობს უფალი ცაბაოთი: დიდი შურით ვშურნებ იერუსალიმისა და სიონისთვის. და ძლიერ განვურისხდი ხალხებს, რომლებიც უზრუნველად არიან; რადგან მე მცირედ განვურისხდი, ხოლო მათ ხელი შეუწყვეს უბედურებას. ამიტომ ასე ამბობს უფალი: წყალობით დავბრუნდი იერუსალიმში; ჩემი სახლი აშენდება მასში, ამბობს უფალი ცაბაოთი, და საზომი თოკი გაიჭიმება იერუსალიმზე.

კვლავ იქადაგე და თქვი: ასე ამბობს ცაბაოთ უფალი: ჩემი ქალაქები კვლავ კეთილდღეობით გადაივსებიან; და უფალი კვლავ ანუგეშებს სიონს და კვლავ ამოირჩევს იერუსალიმს. მაშინ აღვაპყარი თვალნი ჩემნი, ვიხილე, და აჰა, ოთხი რქა. და ვუთხარი ანგელოზს, რომელიც მელაპარაკებოდა: ესენი რა არიან? და მან მიპასუხა: ესენი არიან ის რქები, რომელთაც გაფანტეს იუდა, ისრაელი და იერუსალიმი. და უფალმა მაჩვენა ოთხი ხელოსანი. მაშინ ვთქვი: ესენი რის გასაკეთებლად მოვიდნენ? და მან თქვა: ესენი არიან ის რქები, რომელთაც გაფანტეს იუდა ისე, რომ ვერავინ გაბედა თავის აწევას; ხოლო ესენი მოვიდნენ მათ შესადრწუნებლად, წარმართთა რქების დასამხოზად, რომელთაც იუდას ქვეყანას რქა აღუმართეს მის გასაფანტავად.

კვლავ აღვაპყარ თვალნი ჩემნი, და ვიხილე, და აჰა, კაცი საზომი თოკით ხელში. მაშინ ვთქვი: სად მიხვალ? და მითხრა მე: იერუსალიმის გასაზომად, რათა ვნახო, რა არის მისი სიგანე და რა არის მისი სიგრძე. და აჰა, გამოვიდა ანგელოზი, რომელიც მელაპარაკებოდა, და სხვა ანგელოზიც გამოვიდა მის შესახვედრად, და უთხრა მას: გაიქეც, ელაპარაკე ამ ჭაბუკს და უთხარი: იერუსალიმი იქნება დასახლებული, როგორც უგალავნო ქალაქები, მასში ადამიანთა და პირუტყვის სიმრავლის გამო. რადგან მე, ამბობს უფალი, ვიქნები მისთვის ცეცხლის გალავანი ირგვლივ და ვიქნები დიდება მის შუაგულში. ჰოი, ჰოი, გამოდით და გაიქეცით ჩრდილოეთის ქვეყნიდან, ამბობს უფალი; რადგან ცის ოთხი ქარის მსგავსად გაგფანტეთ თქვენ, ამბობს უფალი. იხსენი თავი შენი, ჰოი სიონო, შენ, რომელიც ცხოვრობ ბაბილონის

ასულთან. რადგან ასე ამბობს ცაბაოთ უფალი: დიდების შემდეგ მომავლინა მან მე იმ ხალხებთან, რომელთაც გაგმარცხეს თქვენ; რადგან ვინც თქვენ გეხებათ, მისი თვალის გუგას ეხება.

ვინაიდან, აჰა, მოვუქნევ ჩემს ხელს მათზე, და ისინი თავიანთ მსახურთათვის ნადავლად იქცევიან; და შეიცნობთ, რომ ცაბაოთ უფალმა მომავლინა მე. იგალობე და იხარე, სიონის ასულო, რადგან, აჰა, მოვდივარ და დავმკვიდრდები შენს შუაგულში, ამბობს უფალი. და მრავალი ერი შეუერთდება უფალს იმ დღეს და იქნება ჩემი ერი; და დავმკვიდრდები შენს შუაგულში, და შეიცნობ, რომ ცაბაოთ უფალმა მომავლინა მე შენთან. და უფალი დაიმკვიდრებს იუდას, თავის წილს წმიდა მიწაზე, და კვლავ ამოირჩევს იერუსალიმს. დადუმდი, ყოველი ხორციელი, უფლის წინაშე, რადგან აღდგა იგი თავისი წმიდა სამყოფლიდან. ზაქარია 1:12–2:13.

უფლის დაპირებები, რომ იგი კვლავ აირჩევდა იერუსალიმს, შესრულდა მაშინ, როცა ძველმა ისრაელმა ბაბილონის ტყვეობის შემდეგ აღადგინა იერუსალიმი; მაგრამ წინასწარმეტყველები უფრო მეტად უკანასკნელ დღეებზე ლაპარაკობენ, ვიდრე იმ დღეებზე, რომლებშიც თვითონ ცხოვრობდნენ. უფალი „აღდგა თავისი წმიდა ტაძრიდან“ 1844 წლის 22 ოქტომბერს, როცა იგი აღდგა და გადავიდა წმიდიდან უწმიდესში, რა დროსაც „ყოველი ხორცი“ უნდა „დადუმებულიყო“ უფლის წინაშე, რადგან ანტიტიპური გამოსყიდვის დღე იყო დამდგარი, ჰაბაკუკის 2:20-თან თანხმობაში.

ხოლო უფალი თავის წმიდა ტაძარშია; დუმდეს მის წინაშე მთელი ქვეყანა. აბაკუმი 2:20.

იმ დროს, გამოცხადების მეთერთმეტე თავში იოანეს ებრძანა, გაეზომა ტაძარი, რომელიც ზაქარიამ იხილა, როდესაც მან „კვლავ აღაპყრო“ თავისი „თვალნი, და იხილა, და აჰა, კაცი საზომი ზონრით ხელში“. მაშინ ზაქარიამ თქვა: „სად მიხვალ?“ და იოანემ უთხრა ზაქარიას: „იერუსალიმის გასაზომად, რათა ვნახო, რა არის მისი სიგანე და რა არის მისი სიგრძე.“ იერუსალიმის აღდგენის ისტორია სამოცდაათწლიანი ტყვეობის შემდეგ, და ისტორია, რომელიც 1798 წელს დაიწყო, მაგრამ აჯანყებით დასრულდა, როდესაც მესამე ანგელოზი 1844 წელს მოვიდა, ორივე განსაზღვრავს იმ საქმეს, რომელიც 2001 წლის 11 სექტემბერს დაიწყო.

სამხრეთის სამეფო, ქალაქი იერუსალიმი და მეფე დავითი—all together არიან ის „თავი“, სადაც ღვთის ხასიათი უნდა გამოცხადდეს. ჩრდილოეთის სამეფო წარმოადგენს „სხეულს“, და როდესაც უფალმა განიზრახა კვლავაც „შეიწყალოს იერუსალიმი“, „ანუგეშოს იგი“ და კვლავაც „აირჩიოს იგი“, ამით იგი მიუთითებს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვაზე, რაც მოიცავს ლაოდიკიის მკვდარი, გამხმარი ძვლების შეერთებას, და ამის შემდეგ იმ ძვლების გაცოცხლებას ძლიერ ლაშქრად.

ეს საქმე წარმოდგენილია ეზეკიელის ოცდამეშვიდე თავში და წარმოდგენილია ჩრდილოეთისა და სამხრეთის სამეფოებით, რომლებიც იგავს წარმოადგენენ აღთქმის იმ დაპირების აღსრულების საქმისა, რომ თავის რჯულს დაწერს ას ორმოცდაოთხი ათასის გულებსა და გონებაში. ამ ორი ჯოხიდან ერთი, და მხოლოდ ერთი, არის

განსაზღვრული, როგორც თავი; და თუ გწამთ, თუ თქვენს თვალებს ძალუძთ დანახვა და თქვენს ყურებს ძალუძთ გაგება, ეს მეორე ჯოხს სხეულად წარმოაჩენს.

ამ შესწავლას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

საფუძველზე, რომელიც თავად ქრისტემ ჩაუყარა, მოციქულებმა ააშენეს ღვთის ეკლესია. ეკლესიის აშენების საილუსტრაციოდ წმინდა წერილში ხშირად გამოიყენება ტაძრის აღმართვის სახე. ზაქარია ქრისტეს მოიხსენიებს, როგორც რტოს, რომელმაც უნდა ააშენოს უფლის ტაძარი. იგი წარმართებსაც ამ საქმეში შემწეებად მოიხსენიებს: „შორიდან მოსულნი მოვლენ და ააშენებენ უფლის ტაძარს“; ხოლო ესაია აცხადებს: „უცხოთა ძენი ააშენებენ შენს კედლებს.“ ზაქარია 6:12, 15; ესაია 60:10.

ამ ტაძრის შენების შესახებ პეტრე ამბობს: „რომელთანაც მოსულნი, როგორც ცოცხალ ქვასთან, ადამიანთაგან უარყოფილთან, ხოლო ღვთისაგან რჩეულთან და ძვირფასთან, თქვენც, როგორც ცოცხალი ქვები, შენდებით სულიერ სახლად, წმიდა სამღვდელოებად, რათა შესწიროთ სულიერი მსხვერპლნი, იესო ქრისტეს მიერ ღვთისათვის სათნონი.“ 1 პეტრე 2:4, 5.

„იუდეველთა და წარმართთა სამყაროს საბადოში მოციქულები შრომობდნენ, გამოჰქონდათ ქვები, რათა დაედოთ ისინი საძირკველზე. ეფესოში მორწმუნეთადმი თავის წერილში პავლემ თქვა: „ამიტომ, თქვენ უკვე აღარ ხართ უცხონი და ხიზნები, არამედ წმიდებთან თანაქალაქელნი და ღვთის სახლეულნი; და დაშენებულნი ხართ მოციქულთა და წინასწარმეტყველთა საძირკველზე, რომლის თავკუთხედი თვით იესო ქრისტეა; რომლის მიერ მთელი შენობა, მტკიცედ შეკავშირებული, იზრდება წმიდა ტაძრად უფალში; რომლის მიერ თქვენც ერთად შენდებით ღვთის სამკვიდრებლად სულით.“ ეფესელთა 2:19–22.

და კორინთელებს მისწერა: „ღვთის მადლის მიხედვით, რომელიც მომეცა მე, როგორც ბრძენმა ხუროთმოძღვარმა, საფუძველი დავდე, და სხვა აშენებს მასზე. მაგრამ ყველამ იფრთხილოს, როგორ აშენებს მასზე. რადგან ვერავინ დადებს სხვა საფუძველს, გარდა იმისა, რაც უკვე დადებულია, რომელიც არის იესო ქრისტე. ხოლო თუ ვინმე ამ საფუძველზე აშენებს ოქროს, ვერცხლს, ძვირფას ქვებს, ხეს, თივას, ნამჯას, ყოველი კაცის საქმე განცხადდება; რადგან დღე გამოაცხადებს მას, ვინაიდან ცეცხლით გამოცხადდება, და ცეცხლი გამოსცდის ყოველი კაცის საქმეს, თუ როგორია იგი.“ 1 კორინთელთა 3:10–13.

„მოციქულებმა ააშენეს მტკიცე საფუძველზე — საუკუნეთა კლდეზე. ამ საფუძველთან მათ მიიტანეს ის ქვები, რომლებიც სამყაროდან გამოთხარეს. მშენებელნი დაბრკოლებათა გარეშე როდი შრომობდნენ. მათი საქმე უკიდურესად დამძიმებული იყო ქრისტეს მტრების წინააღმდეგობით. მათ უხდებოდათ ბრძოლა იმათ დიდმოძღვრობასთან, წინასწარგანწყობასთან და სიძულვილთან, რომლებიც ცრუ საფუძველზე აშენებდნენ. მრავალნი, რომლებიც ეკლესიის მშენებლებად შრომობდნენ, შეიძლება შედარებულ იქნენ ნეემიას დღეებში გალავნის მშენებლებთან, რომელთა შესახებაც დაწერილია: „კედელზე მაშენებელნი და ტვირთმტვირთველნი, და მტვირთველნი — თითოეული მათგანი ერთი ხელით

საქმეს აკეთებდა, მეორე ხელით კი იარაღი ეჭირა.“ ნეემია 4:17.“ მოციქულთა საქმეები, 595–597.